Gammalt är bäst. Det tycker svenska folket som bänkar sig framför Antikrundan och springer på loppis. Möt experterna, fantasterna och han som faktiskt lever på att sälja gamla saker. Följ till sist med till Köpenhamn och stig in i de begagnade klädernas himmelrike.

Text och bild: Louise Larsson

På språng i antikbranschen

Det är så tyst i Lund klockan 05.22 en lördagsmorgon. Bara falafelförsäljarna och taxichaufförerna är vakna. Och antikhandlarna, förstås.

Har drömjobbet. Björn Persson tycker att han har världen bästa jobb: antikhandlare. ”Det är aldrig tråkigt att stiga upp på morgonen”, säger han.

SNÖN FALLER och bildar ett tunt och orört täcke över kullerstenarna på gatan fram till Ica Malmborgs i Lund. Vid Clemenstorget står en dörr öppen in till Clemens Antik. Ljuset är tänt i lokalen.

”I dag öppnar vi ca 12.00” står det på en skylt i fönstret.

Innan dess ska butikens innehavare Björn Persson hinna ta sig till Forums loppmarknad i Köpenhamn tur och retur.

– Hallå, säger Björn Persson och reser sig från sin stol inne i butiken.

Han släcker, låser och vänder sig mot vännen och konstvetaren Anders L Dahlman som precis anländer. På cykel, den knastrande snön till trots.

– God morgon. Man får vara uppe tidigt i den här branschen, säger han.

Anders har en tunn beige väst på sig. Björn har slitna bruna manchesterbyxor, brun jacka och ljusblå rutig skjorta.

BJÖRN PERSSON är kemisten som blev flyttgubbe som blev antikhandlare.

– Jag läste kemi, men jag tröttnade lagom till att utbildningen var klar, säger han.

Utanför butiken ”Clemens Antik” ser dess innehåll inte mycket ut för världen. Genom det vita säkerhetsgallret skymtar vaser och möblemang. Det ser litet ut. Trångt. Här säljer Björn Persson allt från gamla telegrafmaskiner till kristallkronor och bruna bord av teak.

Bakom det första lilla rummet finns ytterligare ett rum, fyllt med företrädelsevis 60-talsmöbler och tidstypiska inredningsdetaljer. Men den som följer en liten stege ner till källaren hittar större delen av butiksytan där nere.

Här trängs möbler och plastiga Disneyfigurer med lampor i 70-talsfärger.

Anders och Björn sätter sig i Björns bil där det finns mycket utrymme för eventuella fynd. Björn har även laddat upp med flera papperskassar att bära fynden i.

– I morgon har Clemens namnsdag, har du sett det, säger Anders till Björn.

Björns son heter Clemens, efter affären.

– Det är ju bra, då har man en säker efterträdare. Men sen vet man ju inte hur road han blir av det här, skrattar Björn.

Säljs med förtjänst. Arne Jacobsens ”Svanen” köpte Björn för 8 000 kronor. Till salu: 12 000.

> ”För familjens skull kan man ju inte vara borta varje helg.”

VÄGEN TILL Köpenhamn är svart och vit. Svart morgonnatt och vitt snötäcke. Bilen är fylld av en lätt kaffedoft, automatkaffe från Statoil.

– Ta fram tanten, säger Anders.

Resvägen styrs av en GPS, ”tanten”, en vänlig damröst, som lyckas guida sällskapet hela vägen in till Köpenhamn.

– Vi köpte den i våras när vi skulle på fem loppisar på en dag. Vi var helt imponerade av hur den guidade oss runt, berättar antikhandlarna.

– Skriv det, att antikhandlarens bästa vän är en GPS, säger Anders.

– Förbered vänstersväng, säger tanten.

DISKUSSIONERNA i bilen handlar om allt från värdet på olika aktier, till fastighetsmarknaden och hur det går för auktionsfirmorna under den pågående och stundande lågkonjukturen.

– Det var för höga utrop i Helsingborg sist, tycker Björn.

Syftet med resan till Köpenhamn är att köpa billiga prylar som kan säljas dyrare. Men det handlar också om kickar, om att faktiskt hitta det där fyndet.

Om Anders L Dahlman och Björn Persson hade kommit tomhänta hem från Forum hade nog besvikelsen varit stor.

I KÖPENHAMN har klockan blivit sju på lördagsmorgonen. Efter en stund hittar Björn en parkeringsplats och antikhandlaren går genom snömodden fram till ”port 3” där de riktigt tidiga fyndjägarna får gå in. De betalar hundra danska kronor, vanliga besökare tjugofem. Men då går de å andra sidan in tre timmar före alla andra.

På tre timmar kan man hinna göra många fynd. Besökarna som kommer så här tidigt är handlarna och samlarna. Entusiasterna.

Lokalen i Forum är stor som några fotbollsplaner, med balkonger som löper utmed dess alla sidor. De som just betalat sin hundralapp går snabbt in i lokalen, ser sig om och skannar av borden. Tar sikte på en punkt som verkar lovande, går dit och ser i förbifarten vad som finns. Skyndar vidare för att då och då stanna till för att fråga om kostnad, äkthet och ursprung. Alla rör sig fort, lite stressat. Blicken är alltid flera steg före.

Två våningar. Clemens Antik består av 250 kvadratmeter allt som allt.

Björn och Anders försvinner åt varsitt håll.

– Man ska alltid fråga om pris, säger Björn och förklarar:

– Priset kan vara högt, men också lågt. Det som är så bra med det här stället är att det både är handlare och vanliga personer som bara vill sälja av och bli av med sakerna.

NÅGON HÖR sig för efter telegrafnålar, en annan letar fjärrkontroller. De flesta talar danska, andra svenska eller tyska. En man har en stor nazistflagga med ett hakkors bakom sitt bord. Den försvinner redan efter någon timme. Det är oklart om han blev tvungen att plocka ner den eller om någon föll för dess tvivelaktiga charm och slog till.

– Jag har köpt en röd stol, säger Björn lite senare.

Han berättar att köpet är en chansning. Björn vet nämligen inte om stolen är äkta.

– Men det är det som är roligt, att chansa.

LOKALEN ÄR fylld med färgglada kannor i emalj, torkade skorpioner, enstaka svenskt porslin signerat Marianne Westman, burkar, böcker och radioapparater. Trasiga elefantbetar, pälsar och modern dansk design. Godis, kryddor, ljusstakar, lampor. Ett Mecka för en antikhandlare med näsa för affärer, trots, eller kanske tack vare, den tidiga morgonen.

– För familjens skull kan man ju inte vara borta varje helg. Jag försöker vara ledig varannan söndag, på lördagar har jag ju butiken öppen, säger Björn och tillägger:

– Jag har det bästa tänkbara jobbet. Det är aldrig tråkigt att stiga upp på morgonen. Det är inte mycket ledigt, i helgen var jag på fyra auktioner. Men jag har hittat hem. Det här är det enda jag kan tänka mig att jobba med.

BJÖRN PERSSON gjorde sitt bästa fynd någonsin av en slump. Han var hemma hos ett äldre par som skulle flytta till en mindre bostad och ville göra sig av med lite saker. Bland dessa fanns några träsnitt från tidigt 1900-tal som Björn inte riktigt kunde placera. Men en hundralapp kunde paret få och det tog de gärna emot. En sökning på konstsajten artprice.com visade senare att liknande tavlor sålts utomlands för två tusen euro styck.

– Sen fick jag 25 000 kontant av en tysk konsthandlare. Kanske kunde jag ha fått mer, men mitt mål är stor omsättning och nu slapp jag hålla på och trixa mer med det.

Konstnären hette Carl Moser och var från Österrike.

– Kanske som vår Carl Larsson, gissar Björn.

SORLET I lokalen i Köpenhamn blir högre för var timme som går. Men det är gott om plats, ingen trängsel. Framåt förmiddagen börjar de vanliga besökarna att köa för att komma in. De har inte blivit insläppta ännu.

Klockan blir tio och dörrarna öppnas för de tålmodiga i kön. Björn och Anders har handlat färdigt och sätter sig och fikar.

De har gjort flera fina fynd.

– Fast jag måste nog mäta den, det är enda sättet för att verkligen få veta om den är äkta, säger Björn om sin ”red and blue chair”.

Han köpte den för två tusen danska kronor. Om den inte är äkta, gjord i Italien av företaget Casina, så får han kanske tillbaka hälften av summan. Om den är äkta, kan han dubblera priset och mer därtill. Stolen ser ut som något hämtat från ett barnrum på 80-talet. Men i stället är den designad 1917.

BJÖRN HAR också köpt tre vaser av Arthur Andersson i Wallåkra, en av Henning Nilsson och en av hans son Roger Nilsson i Höganäs. Gräddet på moset blev en unik vas, signerad med studiohanden, gjord av Stig Lindberg.

– Handlaren var en privatperson som inte visste vad han hade. Han blev förvånad när jag började fråga efter priser, säger Björn.

Han fick Stig Lindberg-vasen för tre hundra danska kronor. Värdet är högre. Också Anders har fyndat, några asiatiska Buddhafigurer.

Fikamackan äts upp, kaffet dricks. Det börjar bli bråttom: Dags att bege sig tillbaka till arbetsdagen.

STRAX EFTER klockan två öppnar Björn sin butik den här lördagen. Nere på lagret, ”bakom kulisserna”, gömmer sig flera saker som han köpt på sig den sista tiden. Dit ner bär han också de red and blue-chair från Köpenhamn. Är den äkta eller inte? Trots att han under de kommande dagarna mäter, vänder och vrider på den, så kan han inte utesluta att den kan vara falsk.

– Måtten stämmer och det är nån form av ålder på den. Men den är inte märkt och jag vet inte riktigt om de som tillverkades på det tidiga 70-talet och ännu tidigare var märkta, säger han.

DET SOM Björn köper under loppisar och på auktioner går framför allt till den egna butiken.

Hur gör du för att skiljas från saker som du ska sälja?

– Det är en svår balans. När jag startade hade jag inte så mycket buffert och var tvungen att sälja när jag fick in bra saker. Nu har jag råd att ta hem lite tavlor. Men det är dumt att behålla sånt som man tror att man kan få mycket pengar för. Det är lättare att behålla ovanliga och roliga saker som inte har så stort ekonomiskt värde. Sen är det ju alltid ett långsiktigt projekt att byta ut det man har hemma mot finare saker. Väggarna hemma är fulla, jag måste byta ut något om jag vill ta hem något annat.

PÅ SÖNDAGAR och måndagar har Björns butik stängt, men på helgerna blir det ofta auktioner och på måndagarna bokar han in större tömningar av hem, som dödsbon.

– I måndags blev det en tolvtimmarsdag, säger han.

Då var han och hämtade objekt som han köpt på auktioner i Lund och Trelleborg samt var på auktion i Malmö.

> ”Det är döspännande att köpa saker som har ett osäkert värde”

PÅ TISDAGEN står en vit skåpbil från -89 parkerad utanför Clemens Antik. Om fyra timmar öppnar butiken, men arbetsdagen har redan börjat. Nu bär det av till Malmö för att hämta upp inropade varor från två auktioner.

– Det mesta har ett väldigt abstrakt värde. Jag tycker att det är döspännande att köpa saker som har ett lite osäkert värde. Det kan vara en osignerad tavla där jag tror att kanske den och den har gjort den, men jag vet inte helt säkert, säger Björn medan han rattar bilen genom Lund ut mot motorvägen till Malmö.

Ofta är det en chansning, ett vågspel, när man handlar, menar Björn Persson. Med erfarenhet, kunnande och bra referenslitteratur så kan man ofta bedöma vad en sak är för något och vad priset bör landa på. Men ibland kan till och med de erfarna experterna gå bet.

Som när Björn hade en lagad vas av kinesiskt porslin. De flesta som han talade med var ense om att den var gammal och att den var kinesisk, men att kinesiska köpare inte skulle vara intresserade på grund av lagningen. Så. Björn sålde den för tusen kronor till en annan handlare som i sin tur lämnade in den till Crafoords auktioner.

– Och där blev priset 200 000 kronor. Jag trodde att de skrivit fel när jag gick igenom listorna. Men en handlare i Kina hade köpt den och det visar också hur abstrakt prissättningen kan vara. Ingen trodde ju att den var värd så mycket. Men det är sporrande i den här branschen, allt kan hända. Det är kul, även om jag kan gräma mig lite för den där vasen, säger Björn.

Motorljudet fyller kupén i skåpbilen, regn faller mot rutan. En liten bilkudde för barn står på en av de trådslitna sätena.

– Den går inte i högre än 60, motorn, i motvind, säger Björn och skrattar.

Bilen puttrar sakta framåt, de andra bilisterna kör om den. På hemvägen tar Björn landsvägen.

FÖRSTA STOPPET på upphämtningsrundan blir Limhamns auktionsbyrå. På en parkeringsruta märkt med ”Konsum korttidsparkering” ställer han skåpbilen. Lokalen är stor, men det är glest mellan prylarna.

Auktionen var i helgen och många har redan hämtat sina inropade varor. Och ännu mer tomt är det när Björn har lastat in resultatet av sina vinnande bud. 14 940 kronor, inklusive provision, kostar kalaset.

– Jag tänkte ha den till julskyltningen. Kanske sätta på en tomteluva, skojar Björn om ett av sina inköp, en uppstoppad grävling.

Bland andra inropade varor finns en tung julgransfot med jultomtar på sidorna, stora vaser, sju taklampor av olika storlek och pris.

– Det är min grej, lampor, säger Björn när han hänger ner en av lamporna, en kristallkrona.

Under tiden hämtar en kvinna en päls, med tillhörande mössa. Ett äldre par skruvar isär en tavelram.

– Det ostindiska porslinet för 550 och kristallkronan för 1 300 var en bra affär. Kristallkronan kommer jag att ta 4 000 för.

STOPP NUMMER två efter auktionshus nr 1 är Auktionskompaniet i Malmö, som ägs av auktionsföretaget Bukowskis.

På Auktionskompaniet har buden tystnat. På måndagen hölls här auktion, nu är det tisdag, men auktionens blå plaststolar står kvar i en del av rummet.

I resten av lokalen förvaras auktionsobjekten som inte hämtats ännu. Här sålde Björn också några saker.

– Jag sålde för mer än jag köpte. Då behöver jag inte betala nåt va, frågar Björn kvinnan bakom disken.

– Ja, det står här att allt är betalt, säger kvinnan efter en titt i datorn.

Här har Björn köpt ett engelskt äldre skriv-

Antikhandlaren.

bord, en vit sirlig moraklocka och lite porslin.

– Den gick bara på tusen kronor, säger Björn och visar den smäckra klockan.

Kroppen är lite nyare, tror han, men urverket är gammalt.

När Björn är i Malmö brukar han titta in hos någon antikhandlarkollega, snacka och titta lite.

Därför går nu skåpbilen vidare mot Teddys Antikshop på Norra Skolgatan i Malmö.

Längst in i butiken, i ett rum bakom kassan, sitter Teddy Blazevski och äter macka och sköljer ner med en öl. Handlarna utbyter nyheter, hur var auktionen i Limhamn, vem köpte vad, vad kan tavlan Teddy har i det bakre rummet vara värd.

– Har du något särskilt inne? frågar Björn och han och Teddy tar en tur genom butiken.

Teak, 50-talsporslin och roliga inredningsdetaljer trängs från golv till tak. Teddy visar ett skrivbord som Björn vill titta närmare på.

– Det var inte lätt att få in, säger Teddy och ser sig omkring.

De ställer bort sakerna som stod på skrivbordet och Björn inspekterar. Lådorna har lite fanerskador och bordskivan och hyllan på baksidan är något missfärgade. Vad ska Teddy ha för bordet?

– Tolvhundra. Du kan få den för tusen, svarar han.

Sagt och gjort. Det blir affär och de båda antikhandlarna hjälps åt att med nöd och näppe tråckla ut bordet ur den proppfulla affären och de trånga dörrkamrarna.

– Det gick lättare att bära ut faktiskt, säger Teddy. Nu fick jag massor av plats, ett tag.

Björn Persson är ensam i sitt företag och hade det inte varit för kunderna så hade han fått sitta ensam i sin butik.

– Det är en tuff bransch och man får verkligen jobba för sin inkomst. Är man sjuk en vecka och ligger hemma så blir det inga pengar den veckan, säger han och fortsätter:

– Det är en dröm för många att sälja antikviteter, men det är få som försörjer sig på det. Därför får man samarbeta lite grann sinsemellan och köpa av varandra. Som med skrivbordet, Lund är en studentstad och jag vet att jag blir av med ett snyggt skrivbord, säger han.

Björn Persson menar själv att hans saker är relativt billiga. Påståendet fick delvis stöd av teveserien Antikdeckarna när de gästade butiken för ett år sedan.

Då sa deckaren Anders ”tänk att jag kände det på mig, jackpot på första stället” om keramikhjorten signerad Gunnar Nylund som han köpte på Clemens Antik efter att under en hel dag botaniserat bland hyllorna.

– Jag trodde verkligen att den skulle gå dyrare på auktion än vad den gjorde. Producenten för programmet ringde i förväg och kollade vad jag hade för saker och ungefär vad de kostade. Jag städade sen butiken innan de kom och såg ut några saker som jag särskilt kunde lyfta fram och sälja lite billigare, säger Björn.

Björn Persson tror på att variera sitt utbud, att följa med tiden.

– Man måste hålla koll på trenderna och på vad folk vill ha, säger Björn.

50-60-talsdesign är inte så populärt som för några år sen, menar han.

– Nu är det mer enstaka inredningsdetaljer som gäller och de kan vara från vilken tid som helst. Jag får köpa in det jag tror kan sälja.

Han är själv mer eller mindre självlärd, drivs av ett intresse.

– Efter gymnasiet i slutet av 80-talet köpte och sålde jag lite och jobbade på flyttfirma. Sen kom lågkonjunkturen 91 och jag började plugga matte och sen kemi. Men det var så tråkigt!

Efter examen blev det i stället en egen flyttfirma i Malmö. Men det tog för mycket krafter, med ständiga telefonsamtal morgon som kväll och anställda som inte alltid vaknade upp på rätt sida bakfyllan.

När han hittade lokalen vid Clemenstorget var det därför ingen tvekan.

Björn sålde flyttfirman och började handla med antikviteter.

– Jag tänker hålla mig kvar. Det är mitt drömjobb. Ser inget alternativ. Jag kan inte ha ett friare liv, jag har mina öppettider och sen kan jag planera som jag vill.

Grävlingen från Limhamns auktionsbyrå ställer Björn Persson i skyltfönstret till sin egen butik.

Tre dagar efter resan till Köpenhamn säljer han Stig Lindberg-vasen som han köpte för några hundralappar i Köpenhamn.

Pris: Tre tusen kronor.

BJÖRN OM...

... OLIKA SMAK I OLIKA LÄNDER

– Det är många som kommer hit och köper in antikviteter, som tjecker, polacker och balter. Många polska handlare köper nyrockoko, förgyllda saker och sånt som vi kanske tycker är pråligt, men som går hem där. Det köper inte svenskarna alls, det anses omodernt. Men polackerna å sin sida tittar inte alls på teak, 50-60-tal.

– Sverige är det land i Europa som är billigast på antikviteter. Det går inte för svenskar att åka någon annanstans och köpa och tro att de kan sälja det med förtjänst i Sverige, säger han och tillägger:

– Sverige har länge varit ett u-land när det gäller antikviteter.

Enligt Björn Persson beror det på att det har varit fred i Sverige i flera hundra år. Här föll inga bomber under andra världskriget, här finns de gamla möblerna kvar.

... FÖRSÄLJNING PÅ INTERNET

– En del saker kan man gärna köpa över nätet. En Bersåtekopp. Det vet du hur den ser ut. Men en ljusstake i mässing, det vet du aldrig exakt hur den ser ut, du kanske aldrig har sett en likadan förut. Den vill du titta på, känna på, väga i handen och kunna ställa frågor om. Sådana grejer kan du aldrig sälja på internet, säger Björn.

... HANDLARRINGAR PÅ AUKTIONER:

– Om alla handlare bjuder mot varandra blir det onödigt dyrt och onödiga intressekonflikter. Då gör man i stället så att man inte bjuder mot varandra, utan en får köpa grejen och sedan har man inbördesauktion på det. Auktionsfirmorna vill inte prata om det här, men det är ofta så det går till.

Han ger ett exempel på en möbelgrupp som Björn och en annan handlare ropade in för strax under två tusen kronor. Sedan skrev de lappar med vad de högst kunde tänka sig att betala. Björn skrev drygt 7 000 på sin, men den andra handlaren skrev 17 000–18 000 och fick den då – men behövde inte betala hela summan utan en viss del, som då gick till Björn.

Björn ser ett problem i att handlarringarna gör att säljarna på auktionerna inte får lika mycket betalt för sina objekt som de kanske borde.

– Men det är inte vårt ansvar att se till att de tjänar pengar. Ofta tror man att man får så mycket pengar för sina saker på auktion, men ofta kan det vara mer förtjänst i att sälja den på något annat sätt.

Han tror inte heller att antikhandlarna trissar upp priserna på auktionerna och gör det svårt för vanliga privatpersoner att handla.

– Så länge man bjuder mot handlare så vet man att det är ett bra pris. För handlarna ska ju sälja varan i sin tur och kan inte gå hur högt som helst.

Med sinne för antikviteter

Högkonjunkturen är förbi och kanske också de högsta buden på auktionsfirmorna. Nu blir det aktuellt att fråga: Kan det vara värt något? – I Sverige är det väldigt viktigt med pengar, säger Jan Bäckman, profil från Antikrundan.

BUDEN VILLE INTE ta slut under den två dagar långa auktionen på Sotheby's i London.

Island hade inte sjunkit ännu, Sterling flög fortfarande och samlarna bjöd över varandra i sin iver att bli den stolta ägaren av Damien Hirsts nyproducerade konst som sålde för sammanlagt över en miljard svenska kronor under de två septemberdagarna.

Sedan dess har flera rapporter kommit om att auktionsfirmorna säljer för allt mindre pengar.

I oktober förlorade Sotheby's 120 miljoner kronor i utfästa garantibelopp.

Återropen på Bukowskis i Stockholm blev allt fler, samtidigt som många målningar ändå såldes för både en och två miljoner kronor.

Den sista november var det dags för Crafoord Auktioners kvalitetsauktion i Lund.

FÖRBEREDELSERNA inför auktionerna är rigorösa. Det är än så länge flera veckor kvar tills buden börjar hagla, men redan nu pågår arbetet inför kvalitetsauktionen.

Värderingsmannen Jan Bäckman hänger upp tavlor. Kollegan Bengt Almo pysslar i ett annat hörn.

Dämpade ljud från gatan hörs in. I övrigt är det nästan tyst i den stora lokalen.

Slitna myranstolar står staplade mitt på golvet. Här finns också svanen- och äggetfåtöljer i nött läder, dockor, en gunghäst, fler möbler och tavlor.

Jan visar en tavla med oregelbundna cirklar i blyerts. Det ser ut som kladd.

– Du skrattar? säger han och fortsätter:

– Den kostar runt humdra tusen kronor. Det tänkte du inte betala va?

Det som för en person är lite blyertskladd kan vara det vackraste som någon annan har sett. Det du skulle skänka bort, kan vara värt en förmögenhet för din nästa.

Tavlan, gjord av John Cage, såldes för 52 000 kronor på auktionen några veckor senare, 27 000 kronor över utrop.

– Alla borde pryda sina hem även om saken inte är värd pengar, något som är dyrt kan vara hur fult som helst och något billigt kan vara jättedekorativt. Det finns inget likhetstecken mellan värde och skönhet, säger Bengt Almo, även han värderingsman på Crafoord Auktioner.

OCKSÅ PÅ Auktionskompaniet i Malmö är förberedelserna i gång, snart är det dags för månadsauktion. Lokalen på Kalendegatan är fylld av modern och äldre design. Det är torsdag, första visningsdagen.

Bakom informationsdisken på Auktionskompaniet i Malmö står Fritz Strandberg som jobbar med värdering, inlämning och med att skriva kataloger över auktionernas objekt.

Klassiska möbler trängs med modernt, snirkliga rokokomöbler visas jämsides med Bruno Mattsson-fåtöljer med fårskinnsklädsel.

Bakom en dörr med kodlås gömmer sig en stor lagerlokal och ytterligare en dörr bort finns köket.

Kan man investera i antikviteter?

– Ja, det kan man väl. Men det är vanskligt, tycker Fritz, bjuder på kaffe och förklarar:

– Det är som att köpa aktier, man kan aldrig riktigt veta vad som händer om 20 år. Få konstnärer behåller sitt värde. Många som var jättedyra på 80-talet kostar inte så mycket numera. Om man ska investera så ska man ha väldigt bra känsla för vad som kommer att bli populärt.

> ”Det finns inget likhetstecken mellan värde och skönhet”

DET ÄR TYDLIGT att trenderna skiftar. Det som är inne i dag, kan vara ute i morgon. Eller som Jan Bäckman uttrycker det:

– Allt blir omodernt. Sakerna försvinner inte, men de kan bli lite mindre intressanta. Om tio, tjugo år kommer Myranstolarna att slängas på tippen. Ingen vill ha dem längre.

Men hur kan något som i dag kostar tusentals kronor plötsligt bli värt noll?

– Det är en marknad. Värdet går upp och ner, säger Fritz Strandberg och fortsätter:

– Jag tror att problemet är att människor köper sådant som alla andra vill ha. Nu är det inne med Stig Lindberg-vaser men det är helt fel för då köper man när det är dyrt, inte när det är billigt. Man ska köpa innan trenden. Ett tips är väl annars att man ska köpa det som man tycker om. Då spelar det ingen roll om det minskar i värde.

VAD SKA man då köpa? Om man vill investera eller om man bara vill köpa något snyggt, men som kanske inte kostar skjortan.

Går det att spå ”framtidens antikviteter”?

– I framtiden kommer säkert möbler tillverkade mellan 1830 och 1900 att efterfrågas. De är hantverksmässiga och av god kvalitet och rätt så trevliga faktiskt. Jag är säker till 100 procent att de kommer tillbaka men då har en stor del redan gått på tippen, säger Jan Bäckman.

BENGT ALMO menar att människors minne och intresse är väldigt kort. Modern design, möbler och konsthantverk är inne just när de är nya. Tio år senare är ingen intresserad längre.

– Men vi omsätter mycket modernt. En soffa från 50-talet kan kosta hur mycket som helst. Det började som en trend, men jag tror att intresset för 50-talet håller i sig. Människor som är tjugo till fyrtio år gamla i dag, de är intresserade av 1900-talsdesign. Och det är ju kvalitativa saker och god design.

Han anser också att trender spelar stor roll.

– Folk är flockdjur. Okej, nu är det inne med vitt, då ska alla ha vita, ljusa och enkla hem. Sen kommer en period då det ska vara japanskt med få möbler. Sen kommer nya reportage i inredningstidningarna och då skiftar modet igen. Mörka mahognymöbler går just nu inte alls, men ge det fem år till så vill man inreda varmt och mysigt, med mahogny.

Fritz Strandberg talar i liknande termer. Han menar att under högkonjunkturen, när folk har gott om pengar, så ska inredningen vara modern. Kall.

Men under sämre tider vill man ha ombonade hem.

– Vi är inne i en turbulent tid nu. Det är inte lätt att säga vad folk vill ha och vad som händer. Bruno Mattsson, Yngve Engström och Carl Malmsten, sådana svenska moderna klassiker går alltid bra. Det som folk vill sitta i och använda, det säljer, säger han.

> ”Om tio, tjugo år kommer myranstolarna att slängas på tippen. Ingen vill ha dem”

DET SOM just nu är hopplöst ute är möbler från 1920 till 1940-tal, tycker Fritz Strandberg.

– Då gjordes mycket ekmöbler och betsade björkmöbler som alla hade i hemmen. Nu är det väldigt svårsålt. Dels för att ingen vill ha det i dag och dels för att det finns väldigt mycket. Sen är varken nyrokoko eller vanlig jugend särskilt populärt. Matsilver är också billigt. Det tycker folk är för besvärligt, det ska putsas och kan inte köras i diskmaskinen, säger Fritz som dock hoppas och tror att matsilvret kommer att få en renässans.

Crafoords kvalitetsauktion landade på 6 972 000 kronor, mer än två och en halv miniljoner kronor över utrop.

FÖRHOPPNINGSVIS köpte köparna efter hjärtat, inte efter stilideal eller smarta investeringsråd.

Jan Bäckman vänder sig nämligen bestämt emot att köpa antikviteter, konst eller något annat enbart baserat på värdet.

– Det är en idiotisk sak. Man borde investera i att det är trevligt att köpa en tavla och lägga pengar på sin livskvalitet. Man ska ha en sak som man tycker om, inte köpa något för att den ska kosta mer pengar om tio, tjugo år. Har man tur kostar den det, har man otur blir priset en tredjedel, säger han och tillägger:

– Men har man haft den och varje morgon tittat på den och blivit lite glad, då har man fått massor för de pengar som man har betalat.

Jan Bäckman fyndar helst inte på loppis. ”Jag vill inte lura folk på pengar”, menar han.

Vad är en antikvitet?

– Förr sa man att antikviteter var något som kom från antikens Rom eller Grekland. Men det förändrades, säger Jan Bäckman på Crafoord Auktioner.

Varken han eller Fritz Strandberg på Auktionskompaniet går efter den så kallade hundraårsdefinitionen, det vill säga att en antikvitet måste vara minst hundra år gammal.

– En antikvitet i dag kan vara från 60-talet. Det är ett förlegat ord. En antikvitet är ett konstföremål av något slag, säger Jan Bäckman.

– Jag definierar det som att det helt enkelt kom till under skråväsendet, säger Fritz Strandberg.

Det som godkändes av skråret var en kvalitetskontroll, anser han.

Kan det vara värt något?

Pengar är viktigt och de flesta vill veta vad deras loppisfynd och arvegods är värt. Värderingsmännen på Crafoords Auktioner åker på hembesök flera gånger i veckan. Följ med Bengt Almo på en värdering.

VÄRDERINGSMANNEN Bengt Almo uppskattar att drygt åtta av tio besök resulterar i att delar av de värderade sakerna säljs på företagets auktioner.

Han är helt klädd i svart. Svart t-shirt instoppad i svarta kostymbyxor. Svart skärp och svarta blanka skor.

Bengt Almo har jobbat på Crafoords i Lund i 20 år, men pratar med en tydlig dialekt från norra Sverige.

HAN TALAR om att man måste ha ett ”brinnande intresse” för sitt jobb, särskilt inom antikbranschen, men att det egentligen gäller för allting: ”Brinner man för någonting så blir man ofta duktig inom det området”.

– Mitt intresse är ett arv från min mor. Hon var road av historia, kulturhistoria, geografi och religionshistoria. Jag blev också intresserad och började gå på loppisar, auktioner, läsa böcker och vända och vrida på föremål, säger han medan han sätter sig i firmans bil.

Dagens hembesök går till ett par som just flyttat in i en villa på Kobjer i Lund.

Inne i hus nummer 4 väntar Elisabeth Granlund, Torbjörn Ivarsson samt husets herre, en svart pudel. En spegel guldglittrar från sin plats på väggen.

– Det är en stilspegel, men den är ändå dekorativ, säger Bengt.

Spegeln är inte fullt så gammal som den ser ut. När en möbel kallas för stilspegel, stilbyrå eller liknande så betydet det att den imiterar en äldre stil.

– Det är inga stora värden på den, antar jag, säger Elisabet.

– Nja, hade den varit från tiden så hade det varit mer. Nu kanske det blir högst två tusen kronor på auktion.

LÅDAN MED tavlor ger inte heller något särskilt.

– Otto Gripensvärd kostar inget i dag. Vi tar inte ens in honom, så dåligt är det, säger Bengt medan han bläddrar genom tavlorna.

Bengt Almo håller upp tavlorna mot ljuset, mot fönstren och verandadörren. Likadant med smycken.

Ibland tar han hjälp av en lupp för att bestämma vilken ädel, eller oädel, metall som hängena eller skedarna är gjorda av.

– Det är nysilver. Det är nickel. Det är ingenting, säger Bengt i snabb följd och lägger sked efter sked åt sidan.

> ”Men så faller man pladask för något knäppt eller galet”

Några godkänns som silver och får ett värde på 150 till 200 kronor för alltsammans.

PÅ BORDET står en liten skulptur.

– Ruth Milles. Den är trevlig. Jag skulle tro att man kan få tre till fyra, fem tusen för den, säger Bengt.

Men för Elisabet har den lilla stayn ett emotionellt värde. Hon har fått den av sin mormor. Så det är inte helt säkert att den hamnar på auktion.

På övervåningen tronar en moraklocka. Bengt berättar historien om moraklockorna, samtidigt som han öppnar en lucka på tavlan och dess inre visas.

– Det var någon som gjorde uren till klockorna och någon annan lokal snickare som gjorde kroppen. Och på uren stod det oftast Mora, därav moraklockor, men de kan ha varit tillverkade var som helst.

> ”På uren stod det Mora, men de kan ha varit tillverkade var som helst”

HAN VÄRDERAR klockan till drygt tre tusen kronor, kanske en femhundring mer. Paret blir något förvånade, men Bengt berättar att moraklockor har sjunkit i värde.

Några veckor senare lämnar paret Granlund-Ivarsson en del av sakerna till auktion.

Lite smycken, silver och spegeln såldes för några tusen kronor, mer än paret hade hoppats på. Kanske hittade någon sin favoritpjäs bland deras glas, örhängen och broscher.

Bengt Almo anser att fler människor borde gå på auktioner.

– Jag tycker att man ska gå på auktion om man är inredningsintresserad. Man kan hitta så roliga och tuffa saker, sånt som man är helt ensam ägare till. Man kan komma till auktionen utan att egentligen ha tänkt köpa något, men så bara faller man pladask för plötsligt står där något knäppt, galet, häftigt eller unikt, säger Bengt.

ÖGONEN RIKTIGT lyser. Han gestikulerar med händerna. Brinner.

Internet gynnar den riktiga loppisjakten

Auktioner och loppisentusiaster samlas på internet, men det är i den verkliga världen som de riktiga fynden finns. – Om det finns en halv servis på Tradera så backar jag nog. Det är roligare att vända och vrida på tallrikar och se vad det kan vara, säger loppisfantasten Miriam Rauthing.

INTERNET HAR en enorm betydelse för antik- och samlarintresserade svenskar runt om i landet. Auktionerna har flyttat ut på webben och samlarna kan diskutera obskyra saker på forum.

Men ändå är det i det verkliga livet som de finaste fynden kan göras. Utanför Pingstkyrkans ”biståndscenter”, second hand, i centrala Uddevalla samlas mer och mer folk.

Det som först var en samling på drygt trettio personer, växer allt eftersom klockan närmar sig tio.

Det är lördag och det är loppisdag.

I KÖN STÅR Miriam Rauthing, loppisfantast och forumsägare.

Hon driver internetsajten Retroforum.se där fantaster av modern design kan träffas och diskutera sina senaste fynd.

Om många av de saker som hon ska komma att köpa under lördagen säger hon: ”Åh, det här kan jag lägga upp på forumet så att vi kan prata om det”.

– Forumet är min hobby. Den är något som jag har velat göra för att ha nånstans att prata om prylar. Där finns likasinnade och utrymme att fråga, svara och vara duktig om man vet något. Det går jag i gång på. Det är en syssla i sig att leta upp information om saker, säger Miriam Rauthing.

MEN MED internet kommer inte bara likasinnade, utan också just information. Det gör det lättare för fler att handla och veta vad de köper.

– Medvetenheten har ökat stadigt. Det har gjort kan det är svårare att göra fynd av den och den formgivaren eftersom att informationen finns på internet, säger Miriam.

Den kunskapen har däremot hon och hennes forumvänner stor nytta av när de ger sig ut på loppis i jakten på fynd.

– Det här är den viktigaste lördagshändelsen för många. Det är bra att människors girighet kan göra något gott. Överskottet går ju till välgörande ändamål, säger Miriam innan volontärerna öppnar dörrarna vid klockan tio.

Folk väller in i den tusen kvadratmeter stora lokalen. Jakten kan börja.

MIRIAMS LOPPISINTRESSE föddes för ett tiotal år sedan. Då separerade hon och behövde nya möbler. Något senare träffade hon en pojkvän som inspirerade henne.

– Han fyndade stolar för femtio kronor som han sen sålde vidare för det mångdubbla. Då blev jag biten, säger Miriam och fortsätter:

– Var och en hittar nog en syssla som håller dem flytande. Man mår bra av att samla. Jag har läst att välmående människor är sådana som har mål i livet.

Inne i butiken lyckas hon hitta en liten tång, eller klämma. Den är märkt med namnet ”Otto”. Fem kronor. Hon vet inte vad man ska den till, men köper ändå.

– Jag brukar köpa på mig en del udda prylar från köksserien NilsJohan, med personnamn på, förklarar hon.

EN DEL AV samlandet sker mest för samlandets skull. I en låda därhemma har hon flera telefoner som använts i Film i Västs produktioner.

En del av dem fungerar nog inte, tror hon, men tittar man på en film från Film i Väst så är chansen stor att Miriam numera äger de telefoner som används.

– Fick du tag i något, undrar en förbipasserande.

Miriam står just och vänder och vrider på en liten piedestal för 20 kronor.

– Den skulle passa precis bakom soffan hemma, menar hon.

– Jag har en soffa i sektioner, 70-tal, som jag hittade på Blocket. Det finns en historia om att den blev populär för att Jimi Hendrix satt i en sån på teve, men jag tror att det är en bluff, säger Miriam och ler.

HON HAR många saker på sin önskelista, säger hon. Ett mintgrönt badrumsskåp från Italien eller ett sideboard i teak, hade varit trevligt.

Nyligen köpte hon ett fat till en kopp från Arabias servis Korona som hon hade sen tidigare. Näst efter lampan Bumling listar hon fatet med kopp som ett av hennes bästa fynd.

– Det är ett tv-fat. Jag ser framför mig hur det står på mitt lilla teakbord med en macka och te, säger hon.

SAMTIDIGT GÅR några små tanter förbi. De ser lite stressade ut. Håller hårt i handväskorna.

– Vi får gå härifrån. Usch.

– Ja, nån måtta måste det vara, säger den andra.

Sorlet stiger i takt med att kunderna blir allt fler. Miriam får höja rösten något för att göra sig hörd.

– Jag har några snigeltänger i mitt lilla kök därhemma, säger hon och fortsätter:

– Jag äter aldrig sniglar hemma, men tängerna kostade bara fem kronor styck. Jag var tvungen att köpa dem, sen blev det en gissningstävling på Retroforum kring vad de var för något. Den här kan vi också ha tävling på, säger hon om tången Otto.

MIRIAM TAR gärna en tur runt till Uddevallas loppisar på lördagarna. Den här dagen är det dags för en populär loppmarknad i en lada, anordnad av en lokal idrottsförening.

– Vilket fint bord! utbrister Miriam när hon kommer in i ett rum i ladans bottenvåning. Bordet är nedmonterat, runt, med två plan, men Miriam känner igen det: Hon har ett likadant hemma, fast åttkantigt.

På en hylla hittar Miriam tre stycken exemplar av brödskäraren Brutus från NilsJohan. 25 kronor styck. Ett fynd. Hon köper den finaste av brödskärarna.

Miriam erkänner att hon kanske inte riktigt får plats med den i köket, än mindre behöver en maskin till att skära bröd med.

Det är jakten som är viktig, kicken hon får när hon hittar något fint och billigt.

– Hjärtat klappar lite snabbare och ger glädjekickar när jag får syn på saker från en servis i ett visst 50-talsmönster med svarta linjer och färgklickar i ofas. Det är inte lika roligt om man kommer över en hel servis. Det förstör jakten, säger hon och tillägger:

– Det långsamma samlandet är kul. Jag tycker om att köpa lite i taget, att komplettera serviser och mina bakelitbestick.

MIRIAM GÅR gärna en särskilt rutt inne i de butiker som hon ofta besöker. Hon börjar med den sektion som hon tror kan vara bäst, det som kan ta slut först.

– Man måste vara på Pingskyrkans loppis på klockslaget tio, annars mister man de kända märkena, säger Miriam.

Hon uppskattar det kretslopp som second hand-försäljningen innebär. Människor ges chansen att köpa nya saker för en liten peng och med gott samvete.

Samtidigt kan man passa på att lämna en del av sina överblivna saker.

Det är sällan som Miriam själv säljer av sina fynd.

– Jag säljer saker ibland, överblivna grejer. Sålde till exempel vårt Nintendo och en Sigvard Bernadotte-termos på Tradera.

DEN HÄR lördagen hinner Miriam med att besöka Pingstkyrkan, loppisladan, Svarta katten, Antikkällaren samt prylmarknaden hos Auktionsverket.

Inne på prylmarkanden sneglar Miriam på en hallmöbel med spegel och en liten byrå.

– Det finns en risk att jag tar det här. Men varför inte, behöver bli ordning i min hall. Min son tycker att det är pinsamt att det står flyttlådor där, säger hon.

Men det blir ingen affär denna gång, utan ytterligare betänketid.

– Förr kan det ha varit pinsamt att köpa begagnat. Nu är det mer legitimt. Det kan vara krafs egentligen, som blir legitimerat bara för att formgivaren är känd, säger hon och fortsätter:

– Det beror på folks läggning. Om man inte vill gå till skroten och putsa saker själv så kan man gå till butiken på fina gatan. Det finns något för alla sorter och smaker.

MIRIAM HAR under loppet av några timmar fyndat allt från tänger och brödskärare till en ryamatta, ett paraply och två ljusstakar.

Flera av sakerna ska hon snart lägga upp på sitt forum och diskutera med medlemmarna. Kanske lär sig någon något nytt om tången Otto eller brödskäraren Brutus.

Och fyndar det i en butik i en annan del av landet.

Cirkeln är sluten.

”Hjärtat klappar lite snabbare och ger glädjekickar när jag får syn på saker från en servis i ett visst 50-talsmönster med svarta linjer och färgklickar i ofas.”

BILD: NIKLAS STRÖM

BILD: NIKLAS STRÖM

Brinner för saker. Miriam Rauthing köper gärna begagnat – kappan är ett loppisfynd.

I samlarens hem

I bokhyllorna står inte en, utan två rader böcker. Vardagsrummet är som ett skört utställningsrum och i biblioteket är ljuset varmt och ombonat. Välkommen hem till bibliofilen och designomanen KG Olsson.

I EN LITEN TREA på Klostergården i Lund bor KG Olsson tillsammans med sina böcker och prylar. Inredningen andas svensk och dansk 1900-talsdesign med nautiska och japanska detaljer.

KG Olsson tror på skönhet och praktik i harmoni, han berättar att han satsar på ”vackra designföremål som jag lever med”. Merparten av hans ägodelar är inköpta i Lund, mycket kommer från loppisar.

– Jag har valt ut det bästa som jag har kunnat hitta. Det är allt från containerfynd till sånt jag köpt dyrt, från trettio kronor till tre tusen, säger han.

I HALLEN hänger trenchcoats och på otthyllan ligger stickade tröjor i dova, men varma färger, prydligt vikta.

I garderoben gömmer sig i stället KG:s personliga arkiv med tidningsartiklar. Han arbetar som arkivarie och bibliotekarie på Skissernas museum i Lund.

I hemmet står rad efter rad av böcker, alla ordnade efter kategori. Där finns såväl japanska böcker, som litteratur om mode och om den legendariska designskolan Bauhaus.

Men i lägenhetens hjärta, vardagsrummet, trängs inga böcker.

– Här vill jag ha saker som jag tycker är vackra, säger han.

I RUMMET FINNS stolar med klassiska former, unik keramik av Åke Holm och på ett bord står en japansk tekanna. Här finns också en vacker diabassten från Barsebäcks strand, en svartmålad bordsskiva från en container och en fyrkantig bit wellpapp som kostade en femma i bokhandeln.

Rummets inventarier började han att samla ihop till 1984. Då gjorde han sig i ett slag av med alla sina tidigare möbler som gick i en stramare stil med stål och funkis som ledord.

Ett av de första inköpen blev ett gammalt blankettskåp från elverket i Lund.

Numera förvarar KG sin skivsamling där.

– Intresset för det estetiska har jag alltid haft. Jag tyckte om att teckna och måla, teckning var mitt bästa ämne och efterhand har intresset vuxit, säger KG.

Han säger att han strävar efter att skapa vackra miljöer: Det handlar inte så mycket om enskilda prylar, utan om ett sammanhang.

KG:S FAVORITDESIGNER är den tyske industridesignern Dieter Rams som har formgivit bland annat skivspelare och radioapparater åt Braun.
50-talsskapelserna som står i KG:s bokhyllor ser förvånansvärt moderna ut och han drar paralleller till Apple och Macs design från i dag. Likheterna är slående.

– Hans stil är enkel, inte så påträngande. Men den är driven så långt att den ändå blev rätt synlig.

Dieter Rams ledord ”weniger, aber besser”, mindre, men bättre, håller fortfarande.

EN VANDRIG genom KG:s lägenhet är som att vandra mellan vitt skilda utställningsrum. Där finns sovrummet som domineras av böcker på alla sidor av en enkel säng, det stilrena vardagsrummet, men också det ombonade biblioteket och det knappt använda köket.

– Jag lagar inte så mycket mat, förklarar KG, men visar med stor iver upp olika hushållsföremål som han samlat på sig för deras skönhets skull.

Folke Arström har gjort bestick, Pierre Forsell en askkopp, Ingegerd Råman snapsglas och Signe Persson-Melin flera koppar och skålar i glas. Dansken Poul Wolther har ritat stolarna och Edvard och Tove Kindt-Larsen har gjort bordet.

Möblerna är loppisfynd, liksom mycket annat i KG:s lägenhet.

– Varje lördag sen trettio år tillbaka går jag en loppis- och antikvariatrunda i Lund. Det som det kostar är ju tid, säger han.

DET EKONOMISKA värdet är inte viktigt för KG Olsson, snarare är det ett hinder för honom att skaffa sig saker för att pengarna helt enkelt inte räcker till.

– Värdet hindrar mig från att köpa. Det finns en Wegner-stol som jag gärna skulle vilja ha, men den kostar 20 000 på auktioner. Det smärtar mig.

KG MENAR att särskilt män har en tendens att ”samla”, att nästan bygga museum.

Under en period ville han själv skapa ett litet privat museum dedikerat till 1900-talsdesign.

– Jag samlade systematiskt, skrev och paketerade. Men sedan blev det för svårt att förvara så nu har jag börjat skänka föremål med färdig dokumentation till Kulturen då och då.

Men helst samlar KG inte saker på hög. Han vill leva med sina ting.

– Det är kul att kunna omge sig med vackra och intressanta saker även om man inte har så mycket pengar. Det är kul att leta och det är särskilt kul när man faktiskt hittar något, säger han.

Köksdesign. I köket trängs dansk design, med husgeråd designat av Sigvard Bernadotte.

”Jag har valt ut det bästa som jag har kunnat hitta. Det är allt från containerfynd till sånt jag köpt dyrt, från trettio kronor till tre tusen”

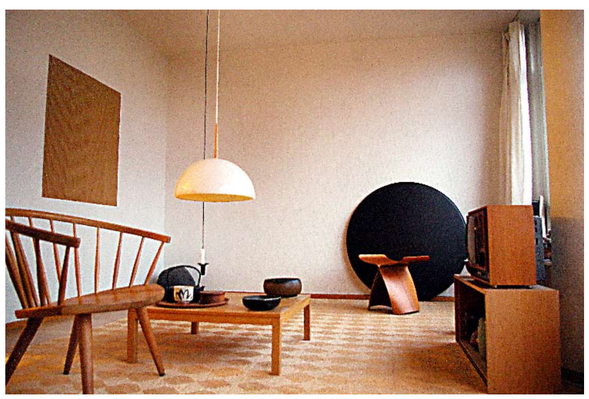

Som en installation. KG brukar sitta och lyssna på musik i sitt vardagsrum.

Kläder och prylar av god årgång i Köpenhamn

I Köpenhamn finns butikerna där gårdagen är högsta mode. Följ med på jakt efter de vackraste klänningarna, skorna och kostymerna i Köpenhamns värld av vintage.

KØBENHAVN K

Klubbmusik ljuder från högtalarna. På det nyskurade golvet står rad efter rad med kläder. Priserna är ganska höga, å andra sidan är København K välsorterat. På en galge hänger flera flugor och i ett ställ finns 80-talsgympajackor i skrikiga färger. Utbudet av skor, mössor, tjocka tröjor, jackor och skjortor riktar sig främst till män, men det finns också kjolar och skor med hög klack.

Studiestræde 32B samt Teglgårdstræde 4. tel +45 33 73 15 19. Öppet mån-tor 11-18, fre 11-19, lör 11-17.

FISK

Ett stenkast från universitetet ligger en av Köpenhamns finaste second hand-butiker. Fisk drivs av Folkekirkens Nødhjælp och utbudet är en härlig blandning av nytillverkade saker från Afrika, väldoftande teer och mjuka kläder i milda färger. Den vänliga atmosfären och utbudet kan beskrivas med ett ord: bedårande.

Skt. Peders Stræde 1. tel +45 33 15 28 01. Öppet mån-fre 10-18, lör 11-15. www.noedhjaelp.dk

TIME'S UP

Kliv nedför några trappsteg och in i klädhimlens källarlokal. Det är hit alla vackra kläder kommer när de dör och återfår livet, men de riskerar att lämna hål i din plånbok.

Här finns otroligt söta klänningar i sidenbrokad, djupt röda och rosa till färgen. 600, 650 danska kronor styck.

Blågårdsgade 2A, tel +45 35 10 61 89. Mån-tor 11-18, fre 11-19, lör 10-16. www.times-up.dk

GENBRUG

I skyltfönstren ligger rader av rävpälsar. I ett hörn står en figur som ska föreställa jungfru Maria. Inne i den större av de två butikerna väntar varje klänningfantasts våta dröm: sidenklänningar med puffärm, 50-talsklänningar med prickar, korta klänningar, långa klänningar…

Du kan få en klänning som ingen annan har, för mellan 200 och 400 kronor. Kläderna är sorterade efter vilket årtionde de kommer från.

Vesterbrogade 79, Kaalundsgade 1, tel +45 39 27 02 06. Mån-fre 11.00-17.30, lör 10-15. www.myspace.com/genbrug199

KITSCH BITCH

Liten välsorterad butik där vill-ha-plaggen uppenbarar sig ett efter ett. Finns även porslin och lampor. Spana in de söta klänningarna, spexiga skjortorna och de snygga kostymbyxorna. Kitschen tar sig främst uttryck i osedvanligt många och läckra örhängen i genomskinlig röd plast samt det faktum att en del kanske är mer fulsnyggt än snyggt. Kitsch i sin rätta bemärkelse!

Læderstræde 30, tel +45 33 13 63 13. Mån-tor 12-18, fre

CARMEN & FANTASIO

På Larsbjørnsstræde finns flera butiker med vintagekläder. Carmen & Fantasio har två affärer, där den som går under namnet ”Carmen” för med sig en behaglig smak av Paris. I ett fönster bakom en hög med nyuppsydda kuddar hänger en gammal Pariskarta och den som har turen på sin sida kan hitta kläder signerade Chanel.

I systerbutiken är atmosfären något sunkigare, men även här finns fina fynd. I den överfyllda lokalen kan man sikta obetydligt använda Dr Martens-kängor för 500 danska kronor. Snygg blå klänning 175 kronor. Guldsandaler 150 kronor.

Larsbjørnsstræde 5 och 11, tel +45 26 83 30 36. Öppet mån 11-18.00, fre 11-19, lör 10-17. www.myspace.com/carmenogfantasio

TIGER LILY

Bredvid en butik med delikatesschoklad ligger Tiger Lily, en pralin bland klädbutiker. Längs ena halvan av den lilla lokalen hänger second hand-kläder, på motsatt sida finns nya plagg i glada färger och härliga material, signerade danska designers. Expediten förklarar konceptet med att ”det blir en go stil om man blandar gammalt och nytt”. Säljer också fantastiska nytillverkade läderportföljer i 70-talsstil, vilka går under namnet ”the last bag”.

Værnedamsvej 11, tel +45 44 61 22 04. Öppet mån-tors 11-18, fre 11-19, lör 10-16. www.tiger-lily.dk.

FRK LILLA

I Frk Lillas ljusa butikslokal säljs kläder som faller under etiketten ”luksusgenbrug”, lyxsecondhand. Kläderna säljs på kommission och vem som helst kan lämna in sina dyrgripar till försäljning. ”Vi delar halvtres, halvtres”, säger ägaren Viktor Hansen. Med andra ord: hälften, hälften.

En kristallkrona lyser upp det yttre av de två rummen och ger ett romantiskt skimmer åt de ljusa och fräscha kläderna som visas upp.

På skorna i det inre butiksrummet står det namn som D&G, Prada, Boss, Gucci. De kostar ungefär 500 till 1500 danska kronor styck.

Frederiksborggade 41, tel +45 24 78 01 85. Tis-tor 11-17.30, fre 11-18, lör 10-14. www.frklilla.dk